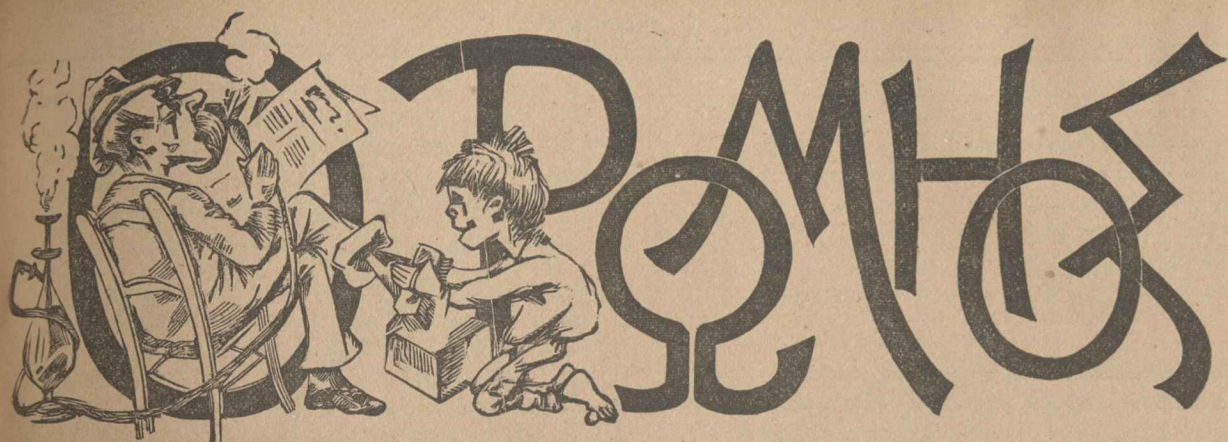




ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι Αθηναι.

Έτος έννενηντα δύο και με χίλια οκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τον χρόνο η ποιητική μας γλώσσα.

Των όρων μας μεταβολή, — ενδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ την εβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και 'στών Αθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδαπην.
και εις την Ελλάδα όλην — δίγως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τα ξένα όμως μέρη — **δύκα φράγκα και 'στό χίρι.**
Κι' ένα φύλλο αν κρατής — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τον παρᾶ δέν δίδει — θα τον φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — απ' εύθειας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Έπτά του Νοεμβρίου,
παντοῦ όργη Κυρίου.

Τετρακόσα έξη,
δάνειον θα φέξη.

‘Ο Φασουλῆς ο φλογερός
κι' ο Ροῦ, Φραντζέζος σοδαρός.

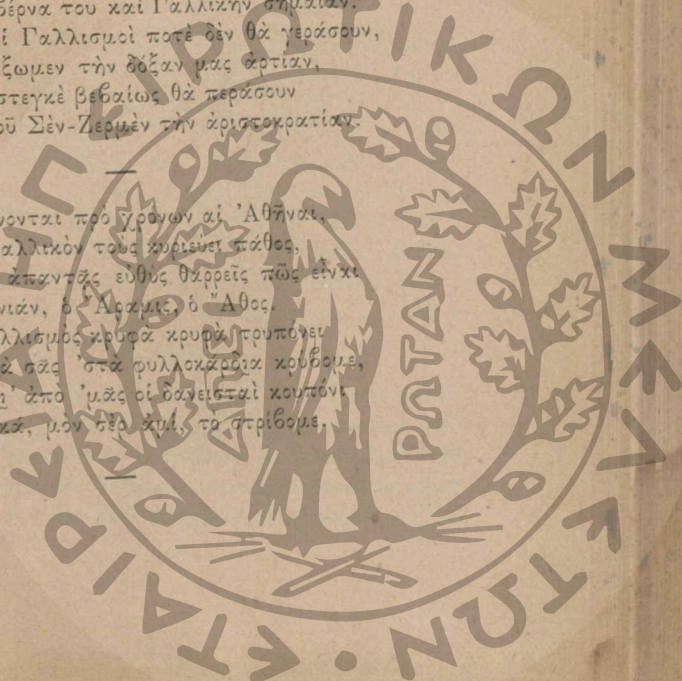
Ὁ! μπιέν βενύ, μόν σέρ ἀμι κι' αγαπημένε Ροῦ...
αἰς ἐκτιμῶ, σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς έχω πρὸ καιροῦ.
Ήθα και σᾶς καθὼς τὸν Λὸ κρυφὰ νὰ συναντήσω
κι' εἰς ὅλα τὰ ζητήματα νὰ σᾶς διαφωτίσω.
Σᾶς ὁμιλῶ σεριεζιμάν, δέν ἔρχομαι νὰ παίξω,
κι' όταν ἔλθῃ κι' ὁ Γερμανὸς και πρὸς αὐτὸν θὰ τρέξω,
και μ' ὅλους τοὺς ἐξελεγμένους συνέντευξιν θὰ λάβω
ὡς ὅτου διαφωτισθοῦν, ὡς ὅτου πάρουν κάθο.

Εμεῖς ὑπῆρξαμεν θερμοὶ πρὸς τὴν Γαλλίαν φίλοι,
ὅ δὲ πατρίς μας πάμπολλα και πρὸς αὐτὴν ὀφείλει,
εἰς συμπαθείας σύνδεσμον ἠνώθημεν μεγάλον,
τὰ ὅσα μᾶς ἐκάματε καθεὶς ἀναμετρή,
μὲ τὰ ρωμάντσα πάντοτε τρεφόμεθα τῶν Γάλλων
κι' ὁ Βασιλεὺς 'στὸ Αἰξ-λὲ-μπέν πηγαίνει για λουτρά.
Πᾶσαν φροντίδ' ἀφίνατε και σκέψιν τῶν ἰδίων
και 'στους Ρωμηοὺς παρέχετε θυσίας φιλικας,
ὡς και μὲς 'στῆς Καρχαλοῦς τὸ κλασικὸν πεδίων
ὁ Διελιγμένης ὕψωσε σημαίας Γαλλικας.

Εκ τῆς Γαλλίας ἔρχονται παρήγοροι φωναί,
περὶ Γαλλίας συζητοῦν σὲ κάθε καφωνέ,

ἐκ τῆς Γαλλίας οἱ συρμοὶ και τὰ ζουρνᾶλ τὰ τόσα,
πᾶν Γαλλικὸν ὁ τόπος μας ἐξόχως τὸ τιμᾶ,
ἡ Γαλλικὴ κατήντησε ἡ μοναχὴ μας γλώσσα
και τραγουδεῖ τὸν 'Οφφειμπαχ κι' ἡ κόρη τοῦ ψωμά.
Πάντα θὰ μένη Γαλλικὴ τῶν τρόπων μας ἡ χάρις,
φιλίαν θὰ τηρήσωμεν κείποτε ἀκμαίαν,
κι' εἰς τὰς ἐκτάκτους τελετὰς ὁ κάθε ταβερνιαρῆς
θὰ στήνῃ 'στὴν ταβέρνα του και Γαλλικὴν σημαίαν.
Εἰς τοὺς Ρωμηοὺς οἱ Γαλλισμοὶ ποτὲ δέν θὰ περάσουν,
μὲ τοὺτους θὰ φυλάζωμεν τὴν δόξαν μας ἁρτίαν,
οἱ δὲ 'δικοί μας ντιστεγκέ βεβαίως θὰ περάσουν
και τοῦ Φομποῦρ τοῦ Σέν-Ζερμέν τὴν ἀριστοκρατίαν.

Σχεδὸν Παρίσι φαίνονται προχρόνων αἱ Αἱθῆναι,
μικροὺς μεγάλους Γαλλικὸν τοὺς κρύβει σάθος,
κι' ὅπου σπαθᾶτους ἀπεντᾶς εὐθὺς θάρρεις πῶς εἶναι
ὁ Πόρθος, ὁ Ἀρτανιάν, ὁ Ἀρζακί, ὁ Ἄθος.
'Εδῶ κι' ἐκεῖ ὁ Γαλλισμὸς κρυφὰ κρυφὰ τρυπᾷ
και τόσον ἔρωτα για σᾶς 'στὰ φυλλοκάρδια κρύβει,
ποῦ σὰν γυρεύουν κι' ἀπὸ 'μᾶς οἱ δανειστὰὶ κοιτᾷ
ἀμέσως ἀλλὰ Γαλλικὰ, μόν πρὸς ἀμὶ, τὰ στρίβοι.



Ἐσχάτως δὲ ὅτων ἀργυρῶν τὸν δοξασμένον μῆνα, πούλθε καὶ στόλος Γαλλικὸς νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ, ἐκ τῶν ναυτῶν σας μερικοὶ ἐκεῖ ὅτῃν Σαλαμίνα ἐπάσχασαν μπαγλάρωμα κι' Ἑλληνικὸ στηλιάρι. Μὰ τοῦτο δὲν ἐρέθισε καθόλου τὴν Γαλλίαν, ἐξ ἐναντίας ἐκάμε τὸ αἶσθημα θερμότερον, ἐπηύξησε τὴν τρυφεράν ἀγάπην καὶ φιλίαν καὶ τοὺς δεσμούς συνέσφιγγε ἀκόμη περισσότερον.

Ἄν ἐξυλοφορτώσαμεν τοὺς ἰδικούς σας ναύτας, ἀλλ' ὅμως, Ροῦ, ρουφῶ κι' ἐγὼ τὸν Γαλλισμὸν ἀπλήστως, καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα ὅσας περιστάσεις ταύτας θαρρῶ πῶς εἶμαι, μὲν ἀμὶ, ὁ κόμης Μοντεχρῆστος. Ἄν δέομαι τοὺς ναύτας σας, ἀλλὰ κι' ἡ Καρκαλοῦ πρὸς τὴν Γαλλίαν ἀσπασμούς μυρίους ἀποστέλλει, ἢ δὲ Μαρκόλφαις, μὲν ἀμὶ, τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ ἐργολαβοῦν κατ' ἐξοχὴν τοὺς Γάλλους τοὺς ἐν τέλει. Κοντολογίᾳ σας βεβαίω πῶς σεῖς μὲν εἴσθε Γάλλοι κι' ἐμεῖς, καθὼς μᾶς βλέπετε, τῶν Γάλλων παπαγάλοι.

Λέγουν καμπόσοι πῶς ὁ Λὸ τὸ κράτος μας θυμαῖ καὶ λέγει τὸ Ρωμαῖκό καθ' ὅλα πῶς ἀμύζει, κι' ἡ ράχη μας ἢ στιβαρά καὶ πάντοτε γενναία πῶς εἰμπορεῖ νὰ φορτωθῇ κι' ὀλίγα βάρη νέα. Καλὲ τί λόγος!... τίποτε γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς βαρὺ... παρὸν ντ' ὄννερ κι' ὁ Φασουλῆς σας τὸ ἐπικυρόνει, κι' ὁ Ἑλλήν ἐυτυχίαν του μεγαλήν θεωρεῖ τοῦ Ζαχαράτου τὸν καφὲ δροχμὴ νὰ τὸν πληρώνῃ.

Κακῶς μᾶς ἐκλαμβάνετε πτωχοὺς καὶ φουκαράδες καὶ ὅτῃν Ταμεῖα βλέπετε χρεωκοπίας λάβαν, ἐδῶ ποῦ λές κι' ἐξ οὐρανῶν κατρακυλοῦν παράδες καθὼς τὸ πάλ' ἐκ τοῦ Χωρήβ τὰ ποίμνια τοῦ Λαβαν. Ἐδῶ, βρέ Ροῦ, μὲ τὴν ροὴν τῆς τύχης θ' ἀπορήσης καὶ μόνον τοῦ νομίσματος μᾶς χαντακόν' ἢ κρίσις ἂν ὅμως νέον δάνειον ὁ σὶρ Τρικούπης πάρῃ καὶ κατορθώσῃ δι' αὐτοῦ τὴν κρίσιν ν' ἄρῃ, εὐθὺς ἐξαφανίζεται τὸ φάσμα τοῦ κινδύνου καὶ τότε θ' ἀποδείξωμεν ὅτῃν Χρόνον τοῦ Λονδίνου, ὅπου παληρομυφούζηδες μᾶς λέγει τοῦ διαβόλου χωρὶς τὴν ἀρχαιότητα νὰ ντρέπεται καθόλου, πῶς οἱ Γαλλίζοντες Ρωμηοὶ καλὰ τὰ καταφέρνουν καὶ δανεικὰ κι' ἀγύριστα καὶ τῶρ ἀκόμη πέρνουν.

Δικαίως ἔμεινε ὁ Λὸ μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα ποῦ δὲν ἐγνώρισε Ρωμὴν χωρὶς νὰ ἔχῃ κτῆμα... τρεῖς ἄπροπτό, μὲν σὲρ ἀμὶ... κι' ἐγὼ αὐτὸς ἀκόμα, ποῦ τὸ ξερὸ μου καύκαλο τὸ κατατρώγ' ἢ ρίμα, τὴν φωλιάν μου ἐκτίσα κατὰ τὸν Φαληρέα κι' ἐκεῖ τὸ καλοκαίρι μου περνῶ πολὺ ὥραϊα. Ἐκεῖ χωρὶς γιὰ πληρωμὴ ποτέ μου νὰ ἰδρῶσω καλῶ τοὺς φίλους καὶ γνωστούς εἰς πρόχειρα συμπόσια, σκοπεῖω δὲ τὸ μέλαθρον ἀφεύκτως νὰ πληρῶσω μόλις ἰδῶ νὰ πληρωθῶν τὰ χρέη τὰ δημόσια.

Ἐδῶ κανεὶς δὲν φαίνεται πτωχὸς καὶ κακομοίρης, ἐδῶ καθένας λέγεται σπουδαῖος νοικοκύρης. Κι' ὅταν ἀκτῆμων γεννηθῇ κι' ἀπένταρο καθῶνι καταπατῇ σιωπηρῶς τοῦ γείτονος τὴν κτῆσιν, κι' ὡς τετραπέρατος Ρωμηὸς ὅτῃν τέλος κατορθώνει

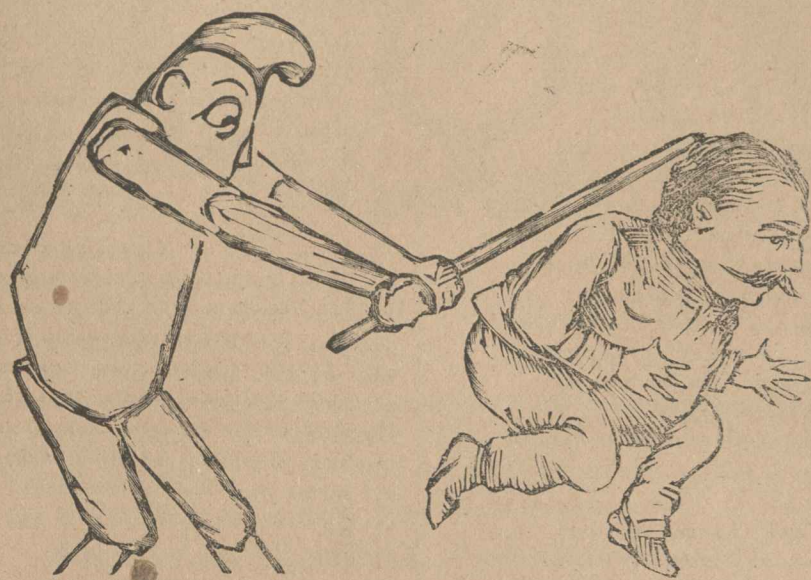
νὰ νέμεται τὸ κτῆμα σου πρὸς ἰδικὴν του χρῆσιν. Ἐκ τούτων, ὅπως βλέπετε, καὶ οὕτως καὶ ἄλλως ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν θεσμῶν καὶ τὴν τοῦ Βασιλέως πᾶς Ἑλλήν φιλελεύθερος κι' ὠχρὸς ἐξ ἀσιτίας θέλει δὲν θέλει γίνεται ὅτῃν τέλος κτηματίας.

Καὶ βέβαια, μὲν σὲρ ἀμὶ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ πένωνται οἱ κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου, ἀφοῦ ὑπάρχουν μέγαλα λαμπρὰ εὐεργετῶν κι' Ἀκαδημαῖαι καὶ Σχολαὶ καὶ Μέλαθρον Τίσι; Πῶς εἶναι δυνατόν ποτέ, μὲν σὲρ Φραντζέζε βλάνα, νὰ τρέχωμε γιὰ τὸν παρὰ πηλάλα μὲ φανάρι, ἀφοῦ τοσούτων Μαρσελὰ βροντᾷ ἡ σακαράκα σὲ κάθε πεζοδρόμιο, σὲ κάθε ἀγκωνάρι; Πῶς εἶναι δυνατόν ποτέ νὰ εἶμαι κτηματίας καὶ νὰ μαστίζωμαι δεινῶς ἐκ τῆς ἀχρηματίας; Γιατί ἀδίκως τὴν τιμὴν ἐκθέτετε τοῦ τόπου, ἀφοῦ κανεὶς ἀποσολυμὰν ποτέ του δὲν πεινᾷ; πῶς θεωρίαν εἰμπορῶ νὰ ἔχω Ἐπισκόπου κι' ἐν τούτοις ἡ καρδιά μου νὰ εἶναι Μυλωνᾷ;

Δὲν ἔρχονται ὅτῃν λογικὴν αὐτὰ τὰ κολοῦθια, θυμαῖω δέ, μὲν σὲρ ἀμὶ, καὶ ἀπορῶ ὅτ' ἀλήθεια γιὰτὶ φωνάζουν μερικοὶ περὶ χρεωκοπίας καὶ ματαιον πῶς θ' ἀποβῇ πᾶν μέσον θεραπείας. Ἐδῶ ποῦ καλλιμαρμάρια φεγγεβολοῦν σαλόνια, ποῦ κάθε σθέρκος μὲ χρυσὰ βαρύνεται γαλόνια, ἐδῶ σὲ τούτον τὸν μπαξέ, σ' αὐτὸ τὸ περιβόλι, ποῦ εἶναι ὑποκόμητες τῆς Βραζελώνης ὅλοι, χρεωκοπία δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐισχωρήσῃ. Ροῦ, ὅτῃν πείσμα κάθε φαφλατὰ καὶ καθενὸς μωροῦ.

Κι' ἂν λέμε πῶς θὰ ριζώμε ὀργήγορα κανόνι κι' ἂν λέμε πῶς δὲν ἔχομε νὰ δώσωμε κουπόνι, νὰ μὴ φοβῆσθε παντελῶς, τὰ κάνουμε ἀστείνα... δὲν μουφλουζεῖτε εὐκολὰ τῶν φῶτων ἢ Ἐστία. Κι' ἂν κηρυχθῇ καμμιά φορὰ δολία χρεωκοπία, δὲν πρέπει νὰ νομίσετε τὸ πρᾶγμα σοβαρόν... εἶναι πολὺ χωρατατζῆς ὁ κλασσικὸς μας τόπος κι' ἡ φύσις τὸν ἐπρόκεισε μὲ πνεῦμα πονηρόν. Ἐδῶ εἰς ὅλων τῶν Ρωμηῶν καὶ ὅτῃν δικό μου στόμα χαριτωμένον ἀφθονεῖ τῶν Σειληνῶν τὸ σκῶμμα, ὅπου ἐστεφανώνοντο μὲ κλῆμα καὶ γρασίδι κι' ἄλλαξαν ὅλων τὸν Χριστὸ μ'. Ἑλληνικὸ βρισίδι. Ἐδῶ ποῦ λάμπουν κυανεὶ τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι καὶ ζῶν γίνεται καθεὶς πολὺ γελαστικόν, Βουλαί, θεσμοί, συντάγματα, στρατεύματα καὶ στόλοι, δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρ' ἄλλας Ἀττικόν. Ἄν δὲ μὲ τόσῃν πλησμονῇ χρημάτων κι' εὐρωστίαν πρὸς ὅρμον χρεωκοπικὸν εὐθύνωμεν τὸν αἶκα, εἰσεῖς νὰ τὸ νομίσετε ὡς σάτυραν ἀστείαν, ἢ μῖμον τοῦ Κορομηλᾶ, σκαλαθυρμα καὶ φλύακα.

Ἐν τούτοις ὅμως, μὲν σὲρ Ροῦ, εἰς τῶν γνωμῶν τὸ ρεῖμα, νὰ ἐπιπνέῃ ἄρχισε οἰκονομίας πνεῦμα, καὶ δὴ θὰ διαλύσωμεν τὸν κραταιὸν μας στόλον καὶ μιὰ μερὶς χωρὶς ἀτμὸν καὶ δίχως πυρεθλόν ἀπεφασίσθη ἀχρηστος πρὸς τὸ παρὸν νὰ μὲν καὶ τὸν καιρὸ της θὰ περνᾷ ὅτῃν Ναύσταθρον δεμένη, ὡς ὅτου διασκαλευθῇ κι' ἡ προσφιλεῖς εἰρήνη κι' ἀξίους κάθε φρόνιμος γιὰ δέσιμα μᾶς κρίνει.



Οἰκονομίας αὐστηρᾶς ἀμείλικτος σκαπάνη καὶ πᾶσα πλεονάζουσα θ' ἀποκοπῇ δαπάνη, μὴδὲ μισθώσεις ἱερῶν τοῦ Πρωτανεῖου δυν, μὴδὲ σπατάλαι περιτταὶ κι' ἀργοὶ χορτάτοι τόσοι, κι' αὐτοὺς ποῦ δέκα ἔπενε θὰ πέρνῃ πέντε μόνον ὡς ὅτου μὲ τὰ τέσσερα ἢ μούλα νὰ μᾶς δώσῃ.

Θὰ εἶναι μόνη τέρψις μας ἡ τῶν Μαλτέζων μόρα, μὲ τὴν πολλὴν μας φρόνησιν ὁ κόσμος θὰ φρενιάσῃ, κι' ὁ Βασιλεὺς ἐκ πνεύματος οἰκονομίας τώρα ναιμῶς ὅτῃν Δεκέλεια πῶς θὰ ξεχειμονιάσῃ. Μὴδὲ πσομποῦσι Παλατιῶν, μὴδὲ χορὸς κανεῖς, σὺ δ' ὁ Πατὴρ ὁ ἅγιος ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εἰς τὰς οἰκονομίας μας καὶ τὰς εὐχὰς μας κλίνων οἶδε τὸν ἐπιούσιον ὅτῃν τέκνα τῶν Ἑλλήνων, κι' ἄρες τὰ ὀφειλήματα κι' ἡμῶν τῶν κολασμένων καθὼς κι' ἐμεῖς ἀφίμεν τὰς ὀφειλάς τῶν ξένων. Μὲ τοῦ ἡλίου πάντοτε τὸν δίσκον νὰ μᾶς φέγγῃ, τὸ κινῆμα τῆς ράχης μας μὲ τούτον νὰ πυρῶσωμεν, καὶ μὴ ποτέ εἰς πειρασμὸν μικρὸν μᾶς εἰσενέγκῃς μὲ δίσκον χρεωλύσια καὶ τόκους νὰ πληρῶσωμεν... Πῶσαι ἡμᾶς ὡς εὐσπλαγχνὸς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ κι' ἀπὸ τὸν ἐλεγχον τοῦ Λὸ καὶ τοῦ κυρίου Ροῦ.

Συνέλαβαν δὲ κι' οἱ Βουλευταὶ μ' αἰσίους οἰωνοὺς καὶ οἱ ὁρμαὶ ἐκκοιμήθησαν μὲ ρήτορας δεινούς. Ρεῖζει καὶ φλογίζεται τοῦ καθενὸς ἡ μοῦρη, κι' ἐπίασθη κι' ὁ Ζυγομαχὰς μαζὶ μὲ τὸν Βουδούρη, καὶ μῖσα ὅτ' ἀδιόρθωτα τοῦ Δημοσίου γάλα καὶ μῖσα καὶ τρώγονται γιὰ τὰ δικά των Χ α λ ι α.

Ὁ δὲ Ζωγράφος, ποῦ σοφὴν οἰκονομίαν ξέρει, τοῦ Δεληγιάννη φίλτατος καὶ τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι, ὑπέκων εἰς τὰ νεύματα τοῦ προσφιλοῦς αὐθέντου ἀνεκνήρυχθη κατ' αὐτὰς ὑπὲρ τοῦ φαλιμέντου. Κι' ἀμέσως ἀνεβόησαν οἱ φίλοι πατριῶται: «τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν ὅσους δανεισθῶς μᾶς δότε καὶ γιὰ κουπόνια τοῦ λοιποῦ πεντάρα μὴ σας μέλῃ ἀφοῦ κι' ὁ πρίν Πρωθυπουργὸς τὸ φαλιμέντο θέλει». Ἄλλ' ὅταν ἀνεκοιμήσῃ πρὸς τούτον ἡ Πατρίς «λυπήσου με, Θεόδωρε, καὶ μὴ μου σκαπῇς τὰ φρον», πρίν νὰ φωνήσῃ, μὲν ἀμὶ, ὁ γαϊδαρὸς μου τρεῖς ὁ κύριος Θεόδωρος ἠρνήθη τὸν Ζωγράφον.

Οἱ τρεῖς δὲ μὲ σπαραγμὸν παρκατέλυν καὶ πόκον πῶς μένον πρὸς διόρθωσιν ἡμέραι δέκα μόνον, κι' αὐταὶ χωρὶς καταστροφὴν παρέχονται κηρύειαν καὶ νέαν μόνον τῶν ζητῶν καὶ πέρνουν προθεσίαν, ὅπου τὴν λήξῃ δὲ κι' αὐτὴ πρὸς λήπην τῶν μεγάλων ἀμείνων τοῦκα κι' ἀπ' ἀρχῆς τὴν παραπέινουν πάλιν κι' ἀλληλοδιαδέχονται δεκάδες τὰς δεκάδες καὶ βλέπουν τὰς ἡμέρας μᾶς φευγούσας ὡς ὀρεκτάς, κι' ἀμέσῃ καταπνέουσιν τὸν κινδύνον συμπίπτειν καὶ προσάλησιν Βασιλικὴν τοῦ κακοῦ περιμένον.

Ὁ Ράλλης ἀνυπομένει... τινὲς αὐτοῦ τὴν πόρτα... πῶς εἶναι; μήπως ἔρχεται κανεὶς νὰ τὸν καλέσῃ... ἔχι, τὴν θύραν ἐκρυσσε μὲ ραδακοῦ μὲ χάρτα κι' ἡ κακομοίρα στέλλεται ὅτῃν διαβόλο πεσκέσι. Σανακτυπῶν, μὰ τίποτα... τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια... ὁ σκουπίτης ἐκτύπησε νὰ πάρῃ τὰ σκουπίτια.

κι' ὡς τώρα μήτε πρόσκλησις καμμιὰ τοῦ Βασιλέως
μηδὲ σκιά παρήγορος χουτοῦ διαγγελέως.

Κι' ὁ Κωνσταντόπουλος ὁ Πίτ σφυρίζει «τί κυττάτε ;
γιατί ἀκόμη χάσκετε ; γιατί δὲν τὸ βροντᾶτε ;
Ἄν ἔλειψε ἀπ' ὅλους σας ἡ τόλμη καὶ τὸ θάρρος
τοιούτον 'στὴν καμποῦρα σας νὰ φορτωθῇτε βάρος,
ἐμένα νὰ καλέσετε, κι' ὁ Πίτ εἰς τὸ μουμέντο
μὲ τὴν διαπασῶν φωνὴν κηρύττει φαλιμέντο.
'Αλλόνζ' ἀνφάν ντέ λὰ πατρί... κανεῖς ἄς μὴ φοβᾶται...
πρὸς τί τὴν ἀγωνίαν μας νὰ τὴν παρατραβᾶτε ;
Ζοῦρ ντί γιλοᾶρ ἐτ ἀρριβέ... καλέσετε τὸν Πίτ
καὶ μ' ὅλους του τοὺς δανειστὰς τὸ κράτος θᾶλλῃ κίτ.
Μαρσόν, ὅζ' ἀρμ. σιτοαγιέν... νὰ μόνῃ εὐκαιρία...
μαρσόν, φορμὲ βὸ μπαταγιόν, κι' ἄς πῆς ἡ μπαταρία.
'Αμοῦρ σακρέ ντέ λὰ πατρί... ὁ τῆς πατρίδος ἔρω
μέγας τφόντι κι' ἱερός κι' οὐχὶ ἐκ τῶν ἐνότων,
ἀλλ' εἶναι ἱερώτερος ὅποταν τις ἐγκαίρως
δοξάζῃ τὴν γεννέτειραν μὲ φαλιμέντου βρόντον.

Ὁ δὲ Τρικούπης, μὸν ἀμί, ἀνὴρ ἐκ τῶν σπανίων,
ποῦ κράτος ἐστερέωσεν ἐπάνω τῶν δανείων,
ποῦ τῶν Ἑλλήνων ἄπτεται καὶ παρευθὺς καπνίζονται
κι' ὅλων τὴν ὄρεξιν κεντᾶ νὰ θέλουν νὰ δανείζονται,
ὑπόσχεται σωτήρια κι' ἀκόμη κοκορεύεται
καὶ Ἀγγλογάλλων δάνεια καινούρια ὀνειρεύεται.
Καθὼς δ' ὁ γέρων Ἰσαάκ, τυφλὸς κατὰ τὸ γῆρας,
τὸν μὲν Ἡσαῦ ἐγνώρισεν εὐθὺς ἀπὸ τὰς χεῖρας,
τὸν δ' Ἰακώβ ἐκ τῆς φωνῆς, κι' ἀνέκραξεν ἐμφορῶν :
«αἱ χεῖρες εἶναι τοῦ Ἡσαῦ, τοῦ δ' Ἰακώβ ὁ τόνος»,
ἔτσι κι' ὁ σὶρ Χαρίλαος, ὁ πρῶν τολμητίας,
τυφλὸς καθὼς τὸν Ἰσαάκ ἐκ τῆς ἀχρηματίας,
φελλίζει μὲς 'στὴν ἑξαψιν ὀνείρου τρομεροῦ :
«αἱ χεῖρες εἶναι χεῖρες Λὸ κι' ἡ γλῶσσα γλῶσσα Ροῦ».

Ἐκ τούτων συμπεραίνετε, βρέ Γάλλε φαρφαρόνε,
πῶς μὲ τῆς φούχταις οἱ Ρωμηοὶ Ναπολεόνια τρῶνε,
τὸν σκελετόν μας ὀχληρὰ μαστίζ' ὑπερτροφία
κι' ἀκούω μετὰ λύπης μου πῶς μετ' ἀγρίου ὕφους
'στοῦ κράτους τὰ δημόσια ἐνσκήπτετε γραφεῖα
κι' ἐκ τούτων ἀπολογισμοὺς ζητεῖτε ἀποκρίφους.

Ὅμως ἐγὼ ἐπιθυμῶν νὰ σᾶς εὐχαριστήσω
κι' εἰς ὅ,τι μὲ χρειαζέσθε νὰ σᾶς ὑπηρετήσω,
μετ' εὐγενείας Γαλλικῆς καὶ πέντε ὑποκλίσεων
σᾶς δίδω τὰ κατὰστιχα τῶν διαφόρων χρήσεων.

(Ὁ Φασουλῆς ἀπὸ μακρὺ ἐπανωφόρι βγάζει
τοὺς νέους ἰσολογισμοὺς καὶ τοὺς ἀρχαιοτάτους,
καὶ δέκα κατακεφαλαιῖς τοῦ Γάλλου κατεβαίνει
μὲ τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ κατὰστιχα τοῦ κράτους.)

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω	— πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέδη,	— μετ' ἑλπίαν μὲ μὴ μάνδρα	— μετ' ἑλπίαν οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω	— κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει	— καὶ μὴ χῆρα δίχως ἀνδρα,	— πούταν ἄλλοτε μαμή.
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδῆ,	— δηλὸ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ Εὐδῆ,		

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κομπορῶς πολὺς.

Τῷ ἀγνώστῳ Δέλτα Νε,
ποῦ δὲν θέλει νὰ φανῇ.

Ἐλήφθη ταχυδρομικῶς τὸ φωτογράφημά σας,
καθ' ὅλα δὲ τὸ μούτρο μας τὸ ἔβρηκαμε σωστό,
κι' ἂν καὶ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ξέρω τὸνομά σας
μὰ δέχομαι τὸ δῶρον σας καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ «Παρνασσός», τὸ κάλλιστον τῶν Περιδικῶν,
ποῦ τώρα διευθύνεται μὲ νοῦν ἐμπειρικόν
ἀπὸ τὸν Μπάμπη Ἀννίνο κι' ἀπὸ τὸν Σαμαρτσίου,
δοκίμους εἰς διάφορα λογογραφίας εἶδη,
νέας προόδου στάδιον κατώρθωσε νὰ τάμῃ
κι' ἐγὼ τοὺς πάντας βεβαίῳ πῶς θαύματα θὰ κάμῃ.
Παράμερα τὴν τόσην σας φιλαργυρίαν ἄφετε,
τοιούτον Περιδικὸν καθεὶς ἄς βοηθήσῃ,
κι' ἐκεῖνος ποῦ 'στὸν «Παρνασσόν» συνδρομητὴς δὲν γράφει
δὲν ξέρεῖ τί τοῦ γίνεται καὶ νὰ μᾶς συμπαθήσῃ.

Ἡμεροδεῖνται πρώτης εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου,
ποικίλλοντες καὶ πάλιν εἰς σχήματα κι' εἰς εἶδη,
μετὰ πολλῶν καὶ νέων παντοδαπῶν εἰκόνων,
καλλίτεροι ἀπ' ὅλους τῶν περασμένων χρόνων.
Πρὸς δὲ κι' Ἡμεροδεῖνται εἰς ὅλας τὰς κυρίας
μὲ τόσων γλυκυσμῶν σαφεῖς λεπτομερείας.
Λεπτὰ εἰκοσιπέντε τιμᾶται ὁ φθηνότερος
καὶ πέντε φράγκα μόνον ὁ μᾶλλον ἀκριβώτερος.

Ἐκεῖνο τὸ Κατάστημα Βασιλῆ τοῦ Κασδῶν,
ὅπου 'στὸ σπῆτι ἔβρισκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτιξ μας θαμβώνει
καὶ μὲ στολίδιχα χίλια δηλὸ φεγγεβολεῖ γεμάτο.
Θαῦμα ἰδέσθαι ἀληθῶς !... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι !...
μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο αἱ Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελασθῇς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἐξω καὶ περᾶσης
ἀμέσως μέσα θὰ ἔβρεθῇς καὶ κάτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης
τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πράγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Δοῖπον μὴ χάνετε καιρόν, γιατί εἶναι κρέμα κι' ἄδικο
ἀπ' ἐξω νὰ κυττάτε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

Οἱ ράπτει Ἀἰδονόπουλοι — μεγάλο τόνόμα των —
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν μετὰ κησαν ἐσχάτως,
κι' ἦλθον τὰ χειμωνιάτικα εἰς τὸ Κατάστημά των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἐσπευσεν ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τί μαγαζὶ κατὰφωτο, τί ὠμορφιά περίσσια !...
καὶ τί κοστούμια τοῦ συμποῦ, φυγὴ μου 'στὰ Πατήσια !...
Κάθε διαβάτης ἀπορεῖ, καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκα...
σᾶς εἶπα μιά, σᾶς εἶπα ὁδὸ, σᾶς εἶπα πέντε δέκα
πῶς ἐκεῖ μέσα ράβεται κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις...
φραγκοραφτάδες σὺν κι' αὐτοὺς δὲν ἔχει καμ' ἡ φύσις.